Dědicové.

ROMÁNEK OD KARLA ČERVINKY.

Kátla potřásla nerozhodně hlavou a umáčenou rukou si vlasy do čela spadlé narovnávala.

— Takový on je, kmitlo jí hlavou, ničemu nevěří, nic se mu nelíbí a také by jen stále šťoural. Už se mu zase nelíbí, aby dostával každý měsíc tolik peněz jako nějaký úředník. Chtěl by býti sedlák! Ten by toho nasedlačil. Ona by jen dřiny při něm užila.

"No, dělal teda, jak myslí," pravila rozhodně, "ale já mu s koňmi jezdit nebudu, a dřít se mu taky na poli nebudu. To bych nemusila být u něho, to bych mohla být u sedláka. Jen bral, co se mu dává, a ještě si milostpána nepohněval! A se Sladkým si moc nezačínal. Ten se mu najednou na kramfleku obrátí, až uvidí, že to nikam nevede, a jeho by, pak nechal v bryndě! Jenom dělal, jak já mu radím, já mu jistě radím dobře!"

"Já už teda radši budu mlčet," odpovídal pohněvaně, "mně nejde o nic, jenom, abychom měli kus vlastního chleba a ty nemusíla's pomyšlení, abychom někdy byli svoji. To víš, že mně po těch tam docela nic není, ani po matce, ani po sestrách, že mám jenom tebe a tvou budoucnost v hlavě. Ale když myslíš, že to takhle bude líp, tak se to udělá, jak ty myslíš!"

V tom už se Antonín vracel ze dvora a vcházel zase k nim do kuchyně. Neklid jakýsi jím zmítal, že si ani s matkou a sestrou o svých věcech a zámyslech nepohovoří. Matka si po obědě udělat děvečku, když už je to mezi námi takové, že nesmíme míti ani lehla s Karlou v pokoji a spaly. Mezi obědem se mu nenaskytla chvíle, a by o těch věcech s nimi pohovořil.

—Dopadne to tak, pomyslil si, že jim ani neřeknu, co vlastně chci! Mají obě plnou hlavu fary, na nic jiného nemají myšlení. Jakoby se jich to ani netýkalo, a přece jde v prvé řadě o ně!

"Škoda nebožtíka tatínka," pravil nahlas Eduardovi, dav se uchvátiti náhlým steskem po zesnulém, "však ho vidím, kam se hnu. Teď jsme si s Kupkou v maštali o něm popovídali. No, taky na tvé králíky jsem se podíval a na tvé holuby! Já, abych opravdu řek', o takovou drůbež moc v hospodářství nestojím, ale když ti to dělá radost, tak si to měj."

Antonín zadíval se netrpělivě ke dveřím z pokoje.

Koukáš, koukáš, viď, bratře, taky se tomu sám divím, že si dnes maminka tak dlouho hoví! Ale to se zas uběhla po cestě, napolykala se ostrého jarního vzduchu a teď odpočívá. Karla už asi nespí, ale nesmí se od ní hnouti, aby ji nevzbudila."

"Jen ať se vyspí," odpovídal Antonín, "a Karla ať od ní radši nechodí, aby ji nebudila."

V duši však cítil Antonín velikou hořkost a zklamání. Jinak si všecko představoval. Co by otec říkal, kdyby byl živ! Všecko s nim umřelo, všecko!

"A co dělá Alexandr?" ptal se, aby tyto myšlenky v sobě rozplašil, "u mne se ani nenkáže!"

"Nesmí! Žanka si ho hlídá jako oko v hlavě. Už pomalu ani sem ho nepustí, co je tady Karla, abych něco před Karlou nevyšplechl, a Karla ti to zas nenapsala."

Antonín si opovržlivě odplivl.

"Ne, vy jste všichni samá politika," pravil rozhořčeně, "a stydět byste se už měli, to jsme bratr se sestrou!! Vždyť já to ani věřit nemohu, že by byla Žanka taková necitelná a zlá, a že byste všichni tak pomateně na tom mamonu viseli! Vy všichni děláte, jako byste z něčeho vyrostli, a zatím jen smůla z vás smrdí! Vy jste mně milostpáni! Já vůbec nevím, co to ve vás je, komu jste to odkoukali! Vy myslíte, když krátké ruce rozpřáhnete, že objímáte svět. Sakulentská rota jste, sakulentská rota. Do vysoka se kasáte a kdyby vám upadl do děravé podlahy krejcar, hledáte ho dvě hodiny a podrobně, se svíčkou!"

Odmlčel se na chvíli.

"No, ty konečně takový ani nejseš," pokračoval vlídně, "ale o nich když slyším, všecko se ve mně ježí a špičatí. Když teda boj, tak budeme bojovati. Já bych jenom teď rád věděl, kam se poděl tatínkův zápisník, ve kterém měl zapsáno všecko, co mně dluhuje a do kterého jste se vy všichni museli tenkrát v listopadu, když jsem tady byl, podepsat!"

Eduard se na okamžik zamyslil.

"I ten už dala maminka Žance," pravil s úšklebkem, "já bych to nevěděl, ale když sem Žanka po tatínkově smrti docházela a ranec si odtud nosila, tak jsme ji jednou tuhle s Kátlou jeden ranec, aby nevěděla, prohlédli a notes tam byl taky. Ty bys, hochu, koukal, co ta ženská všecko odtud odtahala, a maminka jí epala jako slepá. Já jsem se jednou opovážil a povídal jsem mamince, aby mně dala na památku aspoň ty hodinky po tatínkovi, že jsem také jeho syn, ale to jsi měl vidět, jak se do mne maminka pustila. Co prý si o sobě myslím a naň já hodinky! — No, hádat se s vámi nebudu, pomyslil jsem si, když teda chcete všecko naspat Žance, tak jen jí toho naspěte. A už jsem o hodinkách ani necekl. Povídám, hochu, kdybych ti to měl všecko vykládat, ty bys chytal se za hlavu. Tuhle Kátla, ta je taky při tobě a při mně, ta to všecko přehlídla. Jiná by nás po lidech roznesla!"

Antonín zbledl. Toho se přece jenom nenadál. Že Žanka všecko popadne a odnese, sice věděl, ale úskočného chytráctví se nenadál.

"Jen ať odnáší," pravil na pohled lhostejně, "Pánbůh jí toho naděl. Ale tu knížku zase vrátí, se svého neslevím nikomu ani krejcaru. Když myslí švakříček že takhle mě chytí, to se strašně zmýlí."

"Vždyť jste přece vy všichni byli u toho a slyšeli jste, co tatínek povídal! A já mám také každý krejcar zapsaný!"

Eduard dobře postihl, že zasáhl bratra na nejchoulostivějším místě. Ale dle svého přesvědčení musil mu to říci, aby mu oči otevřel.

"Když teď už vím, na čem jsem," pravil, "tak si dám na všecko lepší pozor a když bude potřebí, tak hned k tobě někoho pošlu a ty přijedeš si to urovnat. Byl bych to udělal už dávno, ale nevěděl jsem, bylo-li by ti to vhod, když už tady máš Karlu."

"To víš, donášení nechci, ale za věsné upozornění budu ti vždy vděčen."

Psi venku vyštěkli, vrátka zavrzla. Eduard nachýlil se zvědavě do okna.

"Teď to máš nejlepší," pravil rozhořčeně, "jde sem ta frajle z fary na návštěvu k mamince, a to se už k mamince nedostaneš. To je dnes zatáhla k sobě na faru, aby se s nimi udobřila, a odpoledne už je tu jako s keserem. Bezetoho ji sám jemnostpán posílá, aby měl doma od ní aspoň na chvíli pokoj."

Antonín vstal.

"Kačko, jdi ven a zaveď ji rovnou k mamince," poroučel, "o mě se ani nezmiňuj, že jsem tady. To by tak bylo, abych já musil s nimi u svačiny sedět."

"Tak si ani s maminkou nepohovoříš," pravil Eduard, "teď se u nich usadí a nebude to mít konce. Živým mrtvým nedají pokoje!"

Stalo se, jak prorokoval Eduard. Antonín s matkou už nemohl důvěrně pohovořiti. U svačiny se děla s nimi farská slečna, a po svačině Antonín už odjížděl.

Jenom Karla ho šla na kus cesty vyprovodit, matka musila zůstati u hosta. Šli spolu volně za kočárem.

"Kdybych byl věděl, že to takhle dopadne, byl bych sem ani nejezdil," pravil Antonín rozmrzele, "no, co už platno!"

"I vždyť je to jedno, Toníčku! Co jsi chtěl, to já už mamince všecko řekla a vysvětlila, maminky se bát nemusíš, maminka vždy bude s tebou, maminka má z toho rozum. A že se trochu s tou frajlí vyrazí, jí nesmíš zazlívat. To víš, každý starý člověk tíhne ke kostelu a konec konců bude líp, když se bude držet maminka fary, já už to s jemnostpánem dovedu, a když bude potřebí, on sám u maminky zatlačí, a jeho maminka jistě poslechne! Proto mě to zamrzelo, že jsi u svačiny s tou frajlí ani nezažertoval, to bys jí měl v kapse a jemnostpána s ní. To je nejhorší, ty se nedovedeš přetvařovat, ty řekneš každému rovnou do očí své mínění!"

Antonín se usmál.

"Víš, Karličko," pravil rozveseleně, "ty bys pořád jenom spojence hledala, kdežto já o spojence nestojím. Já dám všem, co komu náleží, a své si nechám!"

S tím se rozešli. Políbili se, Antonín vsedl do kočáru, a kočár se na konci lesa na kraji polí po polní ujeté cestě rozhrčel. Právě v místech, kam ho až nebožtík vždy doprovázel, Antonín kožich oblékl a houní se přikryl. Vytáhl z náprsní kapsy loveckou krátkou dýmku, ohořelý tabák smáčkl, zapálil a kotoučky dýmu od úst se mu utrhovaly.

"Zbytečně jsem k nim vážil cestu," pravil si v duchu, "mají jiné starosti nežli já. Jakoby se samo sebou rozumělo, že musí zůstati všecko při starém pořádku. Maminka se ani nezmíní, jak to zamýšlím udělat! A Karla už je skoro taky taková. Snad za to, jak se faráři k nebožtíkovi tatínkovi zachovali!"

Skřivan se nad ním v docházejícím slunci odpoledním nad teplovoničími brázdami rozjásal.

"Vida, a na psy jsem zapomněl, zase jsem je tam nechal," pokračoval v myšlenkách, "škoda by jich bylo, aby se zkazili. Pošlu pro ně Říhu, tam jim je nenechám. To by tak bylo, abych já si teď nemohl poručiti. A poroučet už budu, aby tomu bezhlavému hospodářství bylo konec. Všecky je zkrotím i se švakříčkem, toho já proženu, až si bude čelo utírat! Po dobrém by s nimi člověk nic nesvedl! Na ně se musí dupnout! Já je naučím!"

Radostně mu oči zazářily. Sebevědomím. Ale když dojel do městečka a kočár po hrbolatě dlažbě zadrkotal, vše v něm vychladlo.

"U hřbitova zastav," poroučel kočímu, "podívám se k starému pánovi!"

Kočí dojel a zastavil. Antonín vychoulil se z kožichu, dýmku dokouřenou vyklepal a na sedadlo v kočáře položil, aby vychladla. Šel pískem navátým podzimními větry do kopce na hřbitov. Slunce už zmizelo s oblohy, přítmí se chystalo ve vzduchu. Otevřel dřevěná dvířka a vešel k mrtvým. Hřbitov byl prázden. Jen pomníky chladně trčely do vychladlého vzduchu podjarního. Ztrnule trčely. Strach to nebyl, co mu chůzi zvolňovalo. Divný pocit jenom.— Dotek vzdálené úzkosti. Klekl na nasypaný hrob a zarytě díval se na drolení sesouvající země, na rov už se snižující. Země přijímá odešlé, život končí rozkladem, hnilobou. A špaček u budky na vysokém topolu něco žvanivého zapískal. A pak do budky skočil.

VI.

V červenci, kdy vybarvovali mladí bažanti a lesní praktikant Krb denně vstával o čtvrté hodině ranní a běhal na rybník pozorovat mladé kachny, létají-li už a jak, z nenadání se zase objevil v poběžovické fortovně lesmistr Král. Přijel na bělouši, bělajícím a klátícím se jako dětská houpačka, jakých na vojně užívají staří majoři v manevrech, po nichž odcházejí na služební odpočinek. Bělouš byl starý kůň, ale distinguovaný. Lesmistr jej dostal darem od baronky. Bělouš nikdy paní z dámského sedla neshodil. A tomu koni, z let, kdy jenom baronku a baronessy nosil, zbyla v pohybu sedla methoda vyzývavého a ustavičného dráždění, pro kterou byl právě vznešenými dámami pro časné ranní vyjížďky vyhledáván. Ač stár, vybíjel elektriku svého zvláštního pohybu i do jezdce tak solidně starého, jako byl nový jeho majetník. Lesmistr Král jezdil na něm se zapálenou viržinkou důstojně jako starý a zkušený arabský šejk, o nichž za těch časů napínavě psal Hellwald.

Lesmistr seskočil s koně mladicky svižně, hodil opratě do rukou praktikantovi Krbovi, jenž přiběhl, aby mu posloužil, a řinče ostruhami, vešel do úřadovny. Ve dveřích setkal se s Brodeckým.

"Už jich zas jdu zlobit," pravil vesel a se smíchem, "jen kouřejí a nesehovávají to přede mnou, já taky kouřím!"

Svlékl rukavice a hodil je na psací stůl. "Nehoří!" povzdychl, dýmaje do uhaslé viržinky. Brodecký ihned posloužil ohněm.

"Merči, saprlot, ale je to horko dnes! Já jsem spocen jako myš a jel jsem pomalu jako lodička po rybníce!"

Usmál se a nejen ústa i modré oči se mu zasmály.

"Dnes jsem přijel tak," pravil a vlídně se zakoukal na svého fořta, "hlouposti mám v hlavě a opravdu ani nevím, komu bych se vyzpovídal. Na kapucína, myslím, že mám ještě dost času a tak jedu k nim, Anton!"

(Pokračování.)

KOPÁČ
Bratři
Výstava součástek

Bude zde úplná výstavka výpravy pro samohyb (automotive), pro garáž a služební stanici výprava, pro stanici služebních baterií a elektrických potřeb, ve skutečnosti všeho, co přináleží k nákladnímu automobilu (trucku) a traktorů a jejich vydržování.

Zvláštní zástupci z továrny budou přítomni. Toto jest prvá výstavka svého druhu v Omaze konaná. Obecenstvu bude přístupna od 9 hodin ráno do 6 hodin večer, během výstavního týdne, od 1. do 6. března. Vstup volný. Výstavka na ruhé podlaze naší budovy, v čís. 2037 Farnam ulice. —

Hák na zavěšování kabátu zdarma pro každého, kdo naši výstavku navštíví.

Horáček - Schneider Co.
Velko-obchod Grocerní

13. a Cass ulice, OMAHA, NEBR.

Se záložním kapitálem $275,000.
Rozdělený na $100.00 dílce.

Má posud malou část těchto DÍLCŮ na prodej.
Obchod je kvetoucí.

SPOLEČNOST vlastní cenný majetek s rozsáhlou novou budovou, takřka ve středu města, na rohu 13. a Cass ulicích, kde obchod provozuje a jest inkorporována ve státě Nebraska na $275,000. Její dílce jsou rozděleny na $200,000 common stock a $75,000 preferred stock, které nesou 7 procent úroků ročně, splatných každého roku v měsíci lednu a jeden dílec má hodnotu $100.00.

Obchod tento byl sloučen s úspěšným podnikem Grocers Specialties Co. v červenci 1919 a v první lednové výroční schůzi již vyplácel dividendy, což svědčí, že zakladatelé měli důvěru svých kostimrů, jakož i podílníků.

Krajané, v tomto podniku je 9-letá zkušenost úspěšného obchodníka, Boh. Horáčka, předsedy a ředitele podniku, jehož přičinlivost a poctivost jsou daleko známy, jakož i ostatních ředitelů. Protož nenechte sobě ujíti tuto vzácnou příležitost k uložení svých úspor na dobré úroky, kde závod má tu nejlepší záruku v nemovitém majetku i ve zboží na ruce a platí hned s počátku dividendy na uložené peníze.

ŘEDITELÉ:

Boh. Horáček, předseda.
F. J. Horáček, místopředseda.
Václav Schneider, pokladník.
Jos. J. Schneider, tajemník.
Jos. T. Votava, právní rádce.

HORÁČEK-SCHNEIDER CO.
13. a Cass ulice, Omaha, Neb.

Pánové:—Bez jakéhokoliv závazku s mé strany, laskavě zašlete mně [illegible] informací ohledně své společnosti.

Jméno .....
Město .....
Stát .....

O spolehlivosti naší nabídky možno se přesvědčiti u administrace tohoto listu aneb u Union State Bank of Omaha, Nebraska.